

Δεν μπορεί να άνοιξε η γη και να κατάπτε έτσι ξαφνικά κοτζάμ γουρούνι, σκέφτηκε ο Τζορτζ, ενώ στεκόταν και κοιτούσε το μικρό χοιροστάσιο, που ήταν ξεκάθαρα άδειο. Δοκίμασε να κλείσει τα μάτια του και να τ' ανοίξει ξανά, μήπως και ήταν κάποια φριχτή οφθαλμαπάτη. Αλλά μάταιος κόπος – το γουρούνι παρέμενε εξαφανισμένο. Το πελώριο, λασπωμένο, πλαδαρό ροζ κορμί του ήταν άφαντο. Μάλιστα, όταν ο Τζορτζ παρατήρησε γύρω του πιο προσεκτικά, συνειδητοποίησε πως τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα. Η πλαϊνή πόρτα του χοιροστασίου κρεμόταν ανοιχτή, πράγμα που σήμαινε ότι κάποιος δεν την είχε κλείσει σωστά. Και αυτός ο κάποιος κατά πάσα πιθανότητα ήταν ο ίδιος.

«Τζόρτζι!» άκουσε τη μητέρα του να φωνάζει από την κουζίνα. «Ετοιμάζω το δείπνο σε λίγο, οπότε έχεις καμιά ώρα καιρό μόνο. Τελείωσες το διάβασμα;»

«Ναι, μαμά» της απάντησε, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του να ακουστεί χαρούμενη.

«Πώς είναι το γουρούνι σου;»

«Μια χαρά! Τέλεια!» απάντησε ο Τζορτζ τσιριχτά. Άφησε μερικά γουλιόματα, για να δημιουργήσει την εντύπωση ότι όλα ήταν φυσιολογικά στην πίσω αυλή με τον

μικρό λαχανόκηπο και το μεγάλο -αλλά μυστηριωδώς εξαφανισμένο- γουρούνι. Γρύλισε μερικές φορές ακόμα για να γίνει πιο πειστικός – ήταν εξαιρετικά σημαντικό να μην έρθει η μητέρα του στον κήπο προτού ο Τζορτζ προλάβει να καταστρώσει κάποιο σχέδιο. Δεν είχε ιδέα πώς ακριβώς θα τα κατάφερνε να βρει το γουρούνι, να το φέρει πίσω στο χοιροστάσιο, να κλείσει γερά την πόρτα και να επιστρέψει στο σπίτι έγκαιρα για το δείπνο. Αλλά το δούλευε στο μυαλό του, και το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν ήταν να εμφανιστεί κάποιος από τους γονείς του προτού βρει τη λύση.

Ο Τζορτζ δε θα έλεγε πως οι γονείς του είχαν και τρομερή αδυναμία στο γουρούνι. Για την ακρίβεια, δεν ήθελαν

ποτέ ένα γουρούνι στην πίσω αυλή και ο μπαμπάς του έσφιγγε τα δόντια του μέχρι να τριξουν κάθε φορά που θυμόταν ποιος έμενε δίπλα στον λαχανόκηπο. Το γουρούνι ήταν δώρο. Μια κρύα παραμονή Χριστουγέννων πριν από μερικά χρόνια, μια κούτα που από μέσα της ξεχύνονταν στριγκλίσματα και ρουθουνίσματα παραδόθηκε στην πόρτα τους. Όταν ο Τζορτζ την άνοιξε, αντίκρισε ένα πολύ τσατισμένο ροζ γουρου-

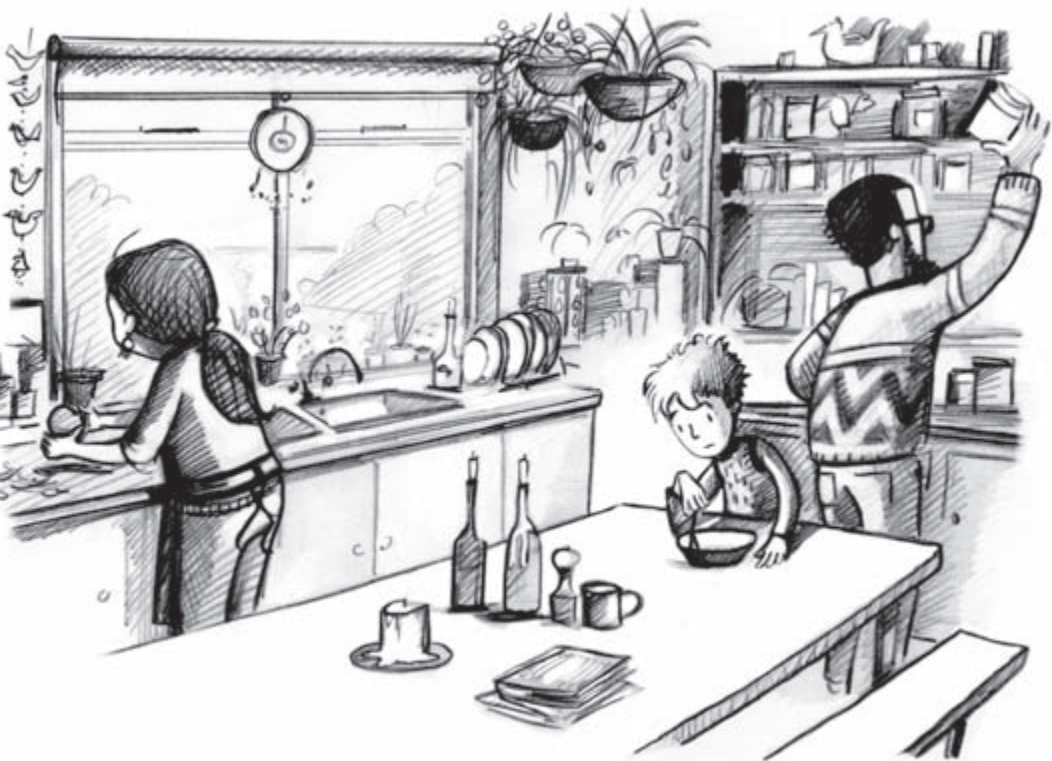

νάκι. Ο Τζορτζ το έβγαλε προσεκτικά και απόμεινε να κοιτά εκστασιασμένος τον νέο του φίλο να τρεκλίζει γύρω απ' το χριστουγεννιάτικο δέντρο με τα μικρά του ποδαράκια. Πάνω στο κουτί υπήρχε κολλημένο ένα σημείωμα. *Αγαπημένοι μου! έγραφε. Καλά Χριστούγεννα! Ο φιλαράκος μας αποδώ χρειάζεται ένα σπίτι – μπορείτε να του το προσφέρετε; Με αγάπη, η γιαγιά.*

Ο μπαμπάς του Τζορτζ δεν ενθουσιάστηκε με το νέο μέλος της οικογένειας. Το γεγονός ότι ήταν χορτοφάγος δε σήμαινε απαραίτητως πως του άρεσαν τα ζώα. Για την ακρίβεια, προτιμούσε τα φυτά. Είναι πολύ πιο εύκολο να τα αντιμετωπίσεις: δεν προκαλούν ακαταστασία και δεν αφήνουν λασπωμένες πατημασιές στο πάτωμα της κουζίνας ούτε εισβάλλουν στο σπίτι για να φάνε όλα τα μπισκότα που έχουν μείνει στο τραπέζι. Αλλά ο Τζορτζ ενθουσιάστηκε που θα είχε ένα δικό του γουρούνι. Τα δώρα που είχε πάρει απ' τους γονείς του κι εκείνη τη χρονιά ήταν, ως συνήθως, επιεικώς απαίσια. Το πλεχτό πουλόβερ με τις μοβ και πορτοκαλιές ρίγες που του είχε πλέξει η μαμά του

είχε μανίκια τόσο μακριά, που σέρνονταν στο πάτωμα. Επίσης, ποτέ του δε ζήτησε μια φλογέρα· και του ήταν εξαιρετικά δύσκολο να παραστήσει τον ενθουσιασμένο όταν ξετύλιξε ένα σετ κατασκευής σκουληκοτροφείου.

Αυτό που ο Τζορτζ επιθυμούσε πραγματικά, περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, ήταν ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής. Αλλά ήξερε πως ήταν μάλλον απίθανο να του αγοράσουν έναν οι γονείς του. Δεν τους άρεσαν οι μοντέρνες εφευρέσεις και προσπαθούσαν να τα βγάλουν πέρα όσο μπορούσαν χωρίς τις κλασικές οικιακές συσκευές. Θέλοντας να ζουν μια πιο απλή και αγνή ζωή,

έπλεναν όλα τα ρούχα τους στο χέρι, δεν είχαν αυτοκίνητο, ενώ φώτιζαν το σπίτι με κεριά για να μην καταναλώνουν ρεύμα.

Ο στόχος για όλα αυτά ήταν να έχει ο Τζορτζ μια «φυσιολογική ζωή», μακριά από τοξίνες, πρόσθετα τροφίμων, ακτινοβολία και άλλα τέτοια επικίνδυνα φαινόμενα της σύγχρονης ζωής. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι, με το να ξεφορτωθούν όλα όσα θα μπορούσαν να βλάψουν τον Τζορτζ, οι γονείς του είχαν καταφέρει να βγάλουν από τη ζωή του και ένα σωρό πράγματα που θα του ήταν ευχάριστα. Οι πατέρας και η μητέρα του μπορεί να απολάμβαναν να χορεύουν γύρω από ένα γαϊτανάκι τον Μάη, να πηγαίνουν σε πορείες διαμαρτυρίας για το περιβάλλον ή να αλέθουν και να φτιάχνουν αλεύρι για να έχουν το δικό τους ψωμί, αλλά ο Τζορτζ δεν απολάμβανε τίποτε απ' αυτά. Εκείνος ήθελε να πάει στο λούνα παρκ και να ανέβει στο τρενάκι ή να παίξει ηλεκτρονικά παιχνίδια στον υπολογιστή ή να πάρει ένα αεροπλάνο και να ταξιδέψει πολύ πολύ μακριά. Αντί για όλ' αυτά, για την ώρα, το μόνο που είχε ήταν το γουρούνι του.

Και τι ωραίο γουρούνι που ήταν. Ο Τζορτζ το ονόμασε Φρέντι και του άρεσε να περνά ώρες μαζί του, να κρέμεται από την άκρη του χοιροστασίου που έχτισε ο πατέρας του για το γουρουνάκι στην πίσω αυλή, να το κοιτάζει να σκαλίζει το άχυρο ή να ρουθουνίζει με τη μουσούδα μες στα χόματα. Καθώς οι εποχές άλλαζαν και τα χρόνια περνούσαν, το γουρουνάκι του Τζορτζ μεγάλωνε... και μεγάλωνε... και μεγάλωνε... μέχρι που έγινε τόσο μεγάλο, ώστε στο μισόφωτο έμοιαζε με μωρό ελεφαντάκι. Όσο περισσότερο μεγάλωνε ο Φρέντι τόσο περισσότερο έμοιαζε να

νιώθει φυλακισμένος στο χοιροστάσιο. Όποτε έβρισκε την ευκαιρία, του άρεσε να δραπετεύει και να ξεσαλώνει στον λαχανόκηπο, ποδοπατώντας τα καρότα, τραγανίζοντας τα λαχανάκια και μασουλώντας τα λουλούδια της μαμάς του Τζορτζ – η οποία, αν και του έλεγε συχνά πόσο σημαντικό είναι να αγαπάμε όλα τα ζωντανά πλάσματα, ο Τζορτζ υποπτευόταν πως, τις ημέρες που ο Φρέντι κατέστρεφε τον κήπο της, δεν ένιωθε και μεγάλη αγάπη για το γουρούνι του. Όπως ο μπαμπάς του Τζορτζ, έτσι κι η μαμά του ήταν χορτοφάγος, αλλά ο Τζορτζ ήταν βέβαιος πως την είχε ακούσει να μουρμουρίζει θυμωμένα τη λέξη «λουκάνικο» μέσα απ' τα δόντια της, ενώ συμμαζέυε μετά από μια από τις πιο καταστροφικές επιδρομές του Φρέντι.

Εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, ωστόσο, ο Φρέντι δεν είχε καταστρέψει τα λαχανικά. Αντί να τριγυρνά στον κήπο σαν τρελό, το γουρούνι είχε κάνει κάτι πολύ χειρότερο. Στον φράχτη που χώριζε τον κήπο τους από τον διπλανό κήπο, ο Τζορτζ ξαφνικά παρατήρησε μια τρύπα που φαινόταν να έχει ύποπτα το μέγεθος γουρουνιού. Την προηγούμενη μέρα σίγουρα δεν υπήρχε εκεί, αλλά την προηγούμενη μέρα ο Φρέντι ήταν κλειδωμένος και ασφαλής στο χοιροστάσιό του. Και τώρα δε φαινόταν πουθενά. Αυτό μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: ο Φρέντι, αναζητώντας την περιπέτεια, είχε ξεφύγει από την ασφάλεια της πίσω αυλής και είχε πάει κάπου όπου οπωσδήποτε δεν έπρεπε να πάει.

Το Διπλανό Σπίτι ήταν ένα μυστήριο μέρος. Όσο το θυμόταν ο Τζορτζ ήταν πάντα άδειο. Ενώ όλες οι μονοκατοικίες στη γειτονιά είχαν καλοφροντισμένες πίσω αυλές, φωτισμένα παράθυρα τα βράδια και πόρτες που έκλειναν

κοπανώντας καθώς οι άνθρωποι μπαινόβγαιναν, εκείνο το σπίτι απλά έστεκε εκεί – λυπημένο, ήσυχο και σκοτεινό. Δεν υπήρχαν παιδάκια να ξεφωνίζουν από χαρά νωρίς το πρωί. Καμιά μητέρα να φωνάζει στην πίσω αυλή πως στρώθηκε το τραπέζι για φαγητό. Τα Σαββατοκύριακα δεν ακουγόταν ήχος από σφυρί ούτε μύριζε φρέσκια μπογιά, γιατί ποτέ κανείς δεν ερχόταν να μαστορέψει τα σπασμένα παράθυρα ή να καθαρίσει τις βουλωμένες υδρορροές. Τόσα

χρόνια παραμελημένος, ο κήπος είχε θεριέψει και, καθώς μεγάλωνε ανεξέλεγκτα, έμοιαζε πια σαν να είχε φυτρώσει η ζούγκλα του Αμαζονίου από την άλλη πλευρά του φράχτη.

Από τη μεριά του Τζορτζ ο κήπος ήταν νοικοκυρεμένος, τακτοποιημένος και πολύ βαρετός. Με τα φασολάκια στη σειρά, αυστηρά δεμένα σε πασσάλους, με αράδες από φουντωτά μαρούλια, με αφράτα σκουροπράσινα κοτσάνια από καρότα και καθωσπρέπει πατατιές. Ο Τζορτζ δεν μπορούσε ούτε μια μπάλα να κλοτσήσει, για να μην πέσει στις καλοφροντισμένες βατομουριές και τις διαλύσει.

Ο ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Κατά τη διάρκεια της ημέρας βλέπουμε μόνο ένα αστέρι στον ουρανό. Είναι το κοντινότερο σε εμάς, το άστρο με τη μεγαλύτερη επίδραση στην καθημερινότητά μας, για το οποίο έχουμε ένα ξεχωριστό όνομα: ο Ήλιος.

Η Σελήνη και οι πλανήτες δε φωτοβολούν οι ίδιοι. Λάμπουν επειδή αντανακλούν το φως του Ήλιου.

Όλες οι υπόλοιπες λαμπερές κουκκίδες στον νυχτερινό ουρανό είναι αστέρια, όπως ο Ήλιος μας. Μερικές είναι μεγαλύτερες, άλλες είναι μικρότερες, πάντως είναι όλες άστρα. Με γυμνό μάτι, σε μια καθαρή νύχτα, μακριά από τεχνητές πηγές φωτός, όπως συμβαίνει στις πόλεις, μπορούμε να δούμε εκατοντάδες από αυτά.

Στον νυχτερινό ουρανό είναι ορατά κάποια σώματα που όμως δεν είναι αστέρια: η Σελήνη και οι πλανήτες, όπως η Αφροδίτη, ο Άρης, ο Δίας ή ο Κρόνος.

Ο ΤΖΟΡΤΖ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Οι γονείς του Τζορτζ είχαν ξεχωρίσει ένα μικρό κομμάτι του κήπου για να φυτέψει ο Τζορτζ τα δικά του λαχανικά. Έλπιζαν έτσι να τον κάνουν να ενδιαφερθεί για την κηπουρική και ίσως μεγαλώνοντας να γίνει καλλιεργητής βιολογικών προϊόντων. Αλλά ο Τζορτζ προτιμούσε να κοιτάζει ψηλά στον ουρανό παρά χαμηλά στο χώμα. Έτσι, αυτό το μικρό κομματάκι του πλανήτη που του ανήκε έμενε έρημο και κακοτράχαλο, μόνο με πέτρες, κατσιασμένα αγριόχορτα και γυμνό χώμα να το καλύπτει, ενώ εκείνος προσπαθούσε να μετρήσει όλα τ' αστέρια στον ουρανό για να ανακαλύψει πόσα υπάρχουν εκεί έξω.

Το Διπλανό Σπίτι, ωστόσο, ήταν εντελώς διαφορετικό. Ο Τζορτζ συχνά στεκόταν πάνω στο χοιροστάσιο και χάζευε πέρα απ' τον φράχτη, το μεγαλειώδες φουντωτό δάσος μπροστά του. Οι μπερδεμένοι θάμνοι έφτιαχναν βολικές κρυψώνες, ενώ τα δέντρα είχαν καμπυλωμένα τα ροζιασμένα τους κλαδιά, που ήταν τέλεια για να σκαρφαλώσει ένα αγόρι πάνω τους. Τα βάτα φύτρωναν πυκνά, τα αγκαθωτά άκρα τους διπλώνονταν σε παράξενους, κυματιστούς βρόγχους και διασταυρώνονταν μεταξύ τους σαν τις γραμμές του τρένου στον σταθμό. Το καλοκαίρι, περικοκλάδες αγκάλιαζαν σχεδόν κάθε φυτό του κήπου σαν πράσινοι ιστός αράχνης, κίτρινες πικραλίδες ξεφύτρωναν παντού, ένας πελώριος, αγκαθερός, δηλητηριώδης κισσός κυριαρχούσε στον κήπο σαν ένα είδος από άλλον πλανήτη, ενώ γαλάζια μη-με-λησιμόνει ξεπροβάλλαν πανέμορφα μέσα στην παλαβή, καταπράσινη ζούγκλα της πίσω αυλής του Διπλανού Σπιτιού.

Όμως το Διπλανό Σπίτι ήταν επίσης απαγορευμένη περιοχή. Οι γονείς του Τζορτζ είπαν απερίφραστα «όχι»

στην ιδέα να το χρησιμοποιήσει ο Τζορτζ για να επεκτείνει τον χώρο παιχνιδιού του. Και δεν ήταν το συνηθισμένο είδος «όχι», δηλαδή ένα αναποφάσιστο, ευγενικό, σου-το-λέμε-για-το-καλό-σου «όχι». Ήταν ένα αληθινό «όχι», απ' αυτά που δεν μπορείς να διαπραγματευτείς. Ήταν το ίδιο «όχι» που αντιμετώπισε ο Τζορτζ όταν προσπάθησε να προτείνει, μιας που όλοι στο σχολείο είχαν τηλεόραση -κάποια παιδιά μάλιστα και στο υπνοδωμάτιό τους-, να σκεφτούν οι γονείς του την πιθανότητα να αγοράσουν μία. Πάνω στο ζήτημα της τηλεόρασης, ο Τζορτζ αναγκάστηκε ν' ακούσει ένα μακρύ κήρυγμα από τον πατέρα του για το πώς το να παρακολουθείς ανόητα σκουπίδια σου μολύνει το μυαλό. Αλλά σε σχέση με το Διπλανό Σπίτι δεν άκουσε ούτε καν κήρυγμα απ' τον μπαμπά του. Μόνο ένα ξερό «όχι», που έληγε τη συζήτηση εκεί.

Ο Τζορτζ, ωστόσο, ήθελε πάντα να μαθαίνει το *γιατί*.

